

Sygn. akt IV U 848/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

**Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik**

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania F. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

z dnia 30 maja 2014 roku znak: (...)

w sprawie F. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi N.

o emeryturę

***I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje F. K. emeryturę od dnia (...).***

***II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. na rzecz F. K. kwotę 240 złotych (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.***

Sygn. akt IV U 848/14

## UZASADNIENIE

***wyroku z dnia 20 stycznia 2015 roku***

Decyzją z dnia 30 maja 2014 roku; znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił F. K. przyznania emerytury, ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że F. K. na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada 25- letni okres ubezpieczenia, w tym 13 lat, 5 miesięcy i 28 dni pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1976 roku do 17 października 1978 roku, albowiem zgodnie z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony PRL, uwzględnieniu przy ustaleniu okresu pracy w szczególnych warunkach podlega okres zasadniczej służby wojskowej, przebyty do 31 grudnia 1974 roku, jeżeli po zakończeniu służby wojskowej

wnioskodawca został zatrudniony w tych samych warunkach przez pracodawcę, u którego był zatrudniony w chwili powołania do służby.

Powyższą decyzję zaskarżył F. K., wnosząc o jej zmianę i przyznanie emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Uzasadniając odwołanie podniósł, że wskazany w zaskarżonej decyzji okres zatrudnienia w szczególnych warunkach został przyjęty bez uwzględnienia przez organ rentowy okresu zasadniczej służby wojskowej od dnia 27 października 1976 roku do dnia 17 października 1978 roku (tj. 1 rok, 11 miesięcy i 20 dni). Odwołujący powołał się na jednolitą linię orzecniczą sądów, aprobującą zaliczanie okresu służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych, a w szczególności na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. II UZP 6/13.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o jego oddalenie. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. ZUS podał, że staż pracy odwołującego w szczególnych warunkach wynosi łącznie 13 lat, 5 miesięcy i 9 dni:

- od dnia 1 lipca 1974 roku do dnia 26 października 1976 roku,
- od dnia 18 października 1978 roku do dnia 18 grudnia 1989 roku.

Do okresu pracy w szczególnych warunkach ZUS nie uwzględnił okresu zasadniczej służby wojskowej odbytej przez odwołującego od dnia 27 października 1976 roku do dnia 17 października 1978 roku, pomimo że odwołujący bezpośrednio przed powołaniem do służby wojskowej był zatrudniony na stanowisku starszy mistrz robót górniczych, które to stanowisko jest wymienione w wykazie A, dział IV, poz. 24 pkt 1 stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i po jej zakończeniu został zatrudniony przez pracodawcę w tych samych warunkach. Organ rentowy powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku, sygn. akt II UZP 6/13, w myśl której czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). ZUS z przytoczonej uchwały wyciągnął wniosek, iż uwzględnieniu, przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach, podlegają okresy zasadniczej służby wojskowej przypadające od dnia 29 listopada 1967 roku do dnia 31 grudnia 1974 roku, o ile wnioskodawca po zakończeniu okresu zasadniczej służby wojskowej został zatrudniony w tych samych warunkach przez pracodawcę, u którego był zatrudniony w chwili powołania do służby. W konkluzji organ rentowy uznał, że zasadnicza służba wojskowa w okresie od dnia 27 października 1976 roku do dnia 17 października 1978 roku, pomimo spełnienia przez odwołującego się pozostałych warunków, nie może być zaliczona do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

**Bezspornym** w niniejszej sprawie jest, że F. K., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres ubezpieczenia wynoszący 25 lat, w tym okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący 13 lat, 5 miesięcy i 28 dni (od dnia 1 lipca 1974 roku do dnia 26 października 1976 roku oraz od dnia 18 października 1978 roku do dnia 18 grudnia 1989 roku). Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wniosek o przyznanie emerytury złożył w dniu 23 maja 2014 roku.

#### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W okresie od dnia 1 lipca 1974 roku do dnia 18 grudnia 1989 roku F. K. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako starszy mistrz robót górniczych, a w okresie od dnia 27 października 1976 roku do dnia 17 października 1978 roku odbył zasadniczą służbę wojskową. Przez cały okres zatrudnienia odwołujący pracował w warunkach szczególnych.

**dowód:** świadectwo pracy, k. 9 akt ZUS, zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, k. 10 akt ZUS,, książeczka wojskowa F. K., k 16.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie F. K. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie było ustalenie czy odwołujący się F. K. spełnił warunki do przyznania mu emerytury w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego wyżej rozporządzenia. Do treści tych załączników były dostosowane resortowe wykazy stanowisk.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki: osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.( § 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się wiek 60 lat osiągnął (...) i w dniu 1 stycznia 1999 roku posiadał wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat, w tym okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący 13 lat, 5 miesięcy i 28 dni w okresach: od dnia 1 lipca 1974 roku do dnia 26 października 1976 roku oraz od dnia 18 października 1978 roku do dnia 18 grudnia 1989 roku. Organ rentowy tych okoliczności nie kwestionował. Spór dotyczył jedynie tego, czy okres odbywania czynnej służby wojskowej od dnia 27 października 1976 roku do dnia 17 października 1978 roku winien zostać zaliczony do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 16 października 2013 roku II UZP 6/13, LEX nr 1385939 wskazał, iż czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony PRL, zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podniósł, że do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach, wywołującego określony skutek prawny, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego (por. też wyrok z dnia 20 marca 2013 r., I UK 544/12, w którym przyjęto, że dla kwalifikacji okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby). W okresie odbywania przez odwołującego służby wojskowej (od 1976-78), szczególne uprawnienia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową regulował art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony. Z przepisu tego wynikała zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Ustanawiały więc one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany termin, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby.

Przepis art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony PRL, w brzmieniu obowiązującym w okresie odbywania przez odwołującego służby wojskowej stanowił, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Zgodnie z ust. 3 cyt. przepisu warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub w art. 107 ust. 1. Art. 106 ust. 1 stanowił, iż zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powoduje wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968r. nr 44 poz. 318) obowiązującym do dnia 1 września 1979 roku. Zgodnie z § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia, żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z kolei według § 2 ust. 1 i 2 cyt. rozporządzenia, zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, był obowiązany niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosił powrót do zakładu pracy. Niezachowanie przez żołnierza terminu, o którym mowa w ust. 1, powodowało wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Jak podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cyt. wyżej uchwały, z językowej wykładni w/w przepisów, w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że pod rządem ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej i wydanego na jej podstawie (art. 108 ust. 4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy, żołnierzowi zatrudnionemu przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach czas odbywania służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia

w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem przed powołaniem do służby wojskowej oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Oznacza to, że w powyższych okolicznościach taki okres służby wojskowej jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Innymi słowy, jeżeli zostały spełnione przez pracownika wskazane wyżej warunki powrotu do poprzedniego zatrudnienia zostaje zachowana tzw. ciągłość pracy, a okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby.

Organ rentowy z przytoczonej uchwały wyciągnął wniosek, że okres odbywania zasadniczej służby wojskowej można uwzględnić do okresu pracy w warunkach szczególnych tylko do dnia 31 grudnia 1974 roku. Stanowisko to w ocenie Sądu nie jest zasadne. Taki wniosek można wysnuć, czytając tylko samą tezę przytoczonej uchwały, natomiast z uzasadnienia tej uchwały wcale taka okoliczność nie wynika.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lutego 2014 r. sygn.. II UK 293/13, analiza uzasadnienia uchwały z dnia 16 października 2013 r. uprawnia jedynie stwierdzenie, że temporalnie decydował stan prawny, w którym zasadnicza służba wojskowa została odbyta. Skład powiększony poprzestał w istocie na stwierdzeniu, że skoro służba wojskowa była pełniona od 23 kwietnia 1971 r. do 1 maja 1973 r., to wówczas jasna była regulacja prawna wynikająca z art. 106 i art. 108 ustawy z 1967 r., która wraz z rozporządzeniem wykonawczym nakazywała wliczenie okresu służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli pracownik po odbyciu tej służby podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. W uchwale składu powiększonego nie powiedziano, że po 31 grudnia 1974 r. zasadnicza służba wojskowa nie podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Z uchwały nie wynika, że ma to być data graniczna w zaliczaniu zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach. Poprzestano na analizie, że w odniesieniu do stanu faktycznego w sprawie, w której zadano pytanie prawne, czyli do okresu służby wojskowej w latach 1971-73, regulacja prawna nakazuje wliczenie jej do pracy w szczególnych warunkach.

Z omawianej uchwały wynika, że w spornej kwestii decydują zasadniczo przepisy regulujące powszechny obowiązek obrony i to w nich należy poszukiwać odpowiedzi, co do zaliczenia służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach. W ocenie stanu prawnego po 31 grudnia 1974 r. nadal znaczenie ma art. 108 ustawy z 1967 r., który uległ wprawdzie zmianie od 1 stycznia 1975 r., jednak nie tak istotnej, aby powiedzieć, że nastąpiło przełamanie i ustawodawca chciał z tą datą znieść uprawnienie żołnierzy zasadniczej służby wojskowej do zaliczenia jej do okresu zatrudnienia uprawniającego do wcześniejszej emerytury, jako okres pracy w szczególnych warunkach. Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. z dniem 1 stycznia 1975 r. wynikała z wejścia w życie Kodeksu pracy (została dokonana na podstawie art. X ust. 2 pkt c ustawy z 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy - Dz. U. Nr 24, poz. 142 z późn. zm.). Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. nie wprowadziła wówczas w nim radykalnie nowej treści, która uzasadniałaby stwierdzenie, że zasadnicza służba wojskowa nie podlega już zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Przepis art. 108 ust. 1 dalej stanowił, że "Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby". Nadal więc ustawodawca potwierdzał wliczanie pracownikowi okresu służby wojskowej do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Kolejna zmiana w ustawie z 1967 r. nastąpiła dopiero na podstawie ustawy z 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 15, poz. 97).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że odwołujący – biorąc pod uwagę powołane wyżej przepisy - spełnił przesłanki do zaliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ zarówno przed, jak i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej pracował w Przedsiębiorstwie (...) w K., gdzie był zatrudniony w warunkach szczególnych, czego organ rentowy nie kwestionował. Po wliczeniu okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej odwołujący legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd - na zasadzie 477<sup>(14)</sup> § 2 k.p.c. i wskazanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał F. K. emeryturę od dnia (...), tj. od dnia ukończenia wieku emerytalnego.

Sąd - na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490 z zm.) - zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz odwołującego się F. K. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).